

De același autor: **Libris**.RO

Romane pentru oameni și cărți

- *În lipsa președintelui* (cu Bill Clinton)
- *Grădina zoologică* (cu Michael Ledwige)
- *Invizibilul* (cu David Ellis)
- *De-a v-ați ascunselea*

Seria *Women's Murder Club*

- *A 11-a oră* (cu Maxine Paetro)
- *A 10-a aniversare* (cu Maxine Paetro)
- *A 9-a judecată* (cu Maxine Paetro)
- *A 8-a mărturisire* (cu Maxine Paetro)
- *Al 7-lea cer* (cu Maxine Paetro)
- *A 6-a țintă* (cu Maxine Paetro)
- *Al 5-lea călăreț* (cu Maxine Paetro)
- *4 Iulie* (cu Maxine Paetro)
- *Al 3-lea caz* (cu Andrew Gross)
- *A 2-a șansă*
- *1-ul pe lista morții*

Din seria *Summer*

- *Croaziera* (cu Howard Roughan)
- *Bikini* (cu Maxine Paetro)
- *Salvamarul* (cu Andrew Gross)

Din seria *Alex Cross*

- *Detectivul Alex Cross*
- *Justiția lui Cross*

Din seria *Private*

- *Private. Agenția de investigații* (cu Maxine Paetro)

JAMES PATTERSON

CRUCEA LUI CROSS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PATTERSON, JAMES

Crucea lui Cross / James Patterson. - București : RAO
Distribuție, 2021

ISBN 978-606-006-511-1

821.111

RAO Distribuție
Str. Bârgăului nr. 9-11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

James Patterson
Criss Cross
Copyright © James Patterson, 2019
Publicat prin înțelegere cu Kaplan/DeFiore,
prin agenția literară Graal.
Toate drepturile rezervate

Crucea lui Cross
Copyright © RAO Distribuție, 2019
pentru versiunea în limba română

Traducerea din limba engleză:
GRAAL SOFT

2021

ISBN 978-606-006-511-1

CAPITOLUL 1

ERA O DUPĂ-AMIAZĂ groaznică de la mijlocul lui martie, rece și cu lapoviță, iar John Sampson și cu mine alergam spre poarta principală a Greensville Correctional Center, o închisoare de maximă siguranță, în formă de hexagon, situată în regiunea sudică, rurală, a statului Virginia.

Ne-am adăpostit în pavilionul de control, am arătat insignele și actele de identitate și ne-am predat armele de serviciu. S-a deschis o poartă și am intrat.

Ca detectiv al Serviciului Omoruri din cadrul Poliției Metropolitane Washington, DC, și ca psiholog comportamental al FBI, am fost, de-a lungul anilor, în multe închisori de maximă siguranță, aresturi și penitenciare, dar încă mă neliniștește sunetul porților cu bare din oțel care se trântesc în urma mea. Am trecut prin șapte astfel de porți, urmându-i pe gardianul Adrian Yates și pe mai mulți reporteri care ajunseseră acolo înaintea noastră.

Unul dintre ei, o jurnalistă pe nume Juanita Flake, a spus:

– Este adevărat, a ales?

Gardianul a continuat să meargă.

– Puteți să...?

Gardianul Yates s-a răsucit pe călcâie și a fixat-o cu privirea, părând că-și stăpânește cu greu furia.

– Nu vreau să mai spun nimic, doamnă Flake. Nu sunt de acord cu această pedeapsă, dar misiunea mea este să mă asigur că este aplicată. Nu sunteți de acord? Sunați-l pe guvernator.

Yates, care fusese criticat de presă, s-a îndreptat către următoarea poartă, care s-a deschis în fața lui. După alte trei porți, am pătruns într-un mic amfiteatru cu vreo treizeci de locuri.

Douăzeci dintre ele erau deja ocupate. În ciuda anilor care au trecut de când i-am văzut ultima oară, i-am recunoscut pe unii dintre cei adunați acolo. Și ei ne-au recunoscut. Cei mai mulți au înclinat din cap și ne-au zâmbit.

Cinci oameni care stăteau împreună au surâs disprețuitor și, sunt convins, au vorbit ranchiunos despre noi, în șoaptă. Cei cinci – trei bărbați și două femei – erau de departe cel mai bine îmbrăcați din toată încăperea.

Bărbații – doi frați între două vârste și tatăl lor – purtau costume negre din trei piese, elegante și cu o croială deosebită. Femeile – una de aproape șaiszeci de ani, cealaltă în jur de douăzeci – erau îmbrăcate în costume Chanel, de o nuanță gri-închis. Amândouă aveau o coafură perfectă și bijuterii strălucitoare.

Sampson a găsit două locuri lângă o fereastră lungă, dreptunghiulară. De partea cealaltă a ferestrei fuseseră trase draperiile.

Aproape instantaneu am început să mă întreb dacă făcusem bine venind aici. Desigur, aveam motive întemeiate să fiu în acest loc, dar asta nu împiedica îndoielile să mă încolțească.

– Voi i-ați înscenat totul, a spus o femeie.

Am ridicat privirea și am văzut-o pe cea mai în vârstă dintre femeile îmbrăcate elegant de lângă mine. Era o femeie mărunță, cu părul vopsit blond-cenușiu și o față cu pielea fermă, care sugera că își permitea un chirurg estetician de top.

– Doamnă Edgerton, aceasta a fost apărarea fiului dumitale la proces și în timpul apelurilor sale, am spus, epuizat.

– *Apelului* său, nu *apelurilor* sale, a șuierat Margaret Edgerton. În acest stat primitiv, dornic să ucidă, nu ai parte decât de un apel.

– Dar Curtea Supremă din Virginia a confirmat condamnarea și sentința, doamnă.

Ea tremura de furie.

– Nu știi cum ai făcut, dar sunt sigură că tu ai fost, cum mă vezi și cum te văd, domnule. Și sper din tot sufletul să te duci în mormânt știind că ai băgat un băiat nevinovat de partea cealaltă a draperiei ăleia, doctore Cross.

– Nu, stimată doamnă, de fapt, fiul dumitale s-a băgat singur acolo, cu multă vreme în urmă, am spus eu.

– Este nevinovat.

Gardianul Yates a intervenit:

– Trebuie să începem.

– Fiul meu este nevinovat! a strigat doamna Edgerton.

Nu puteți face asta!

– Legea cere asta, a spus, netulburat, Yates. Dacă ați prefera să nu fiți aici, nu este nicio problemă, vă înțeleg.

Yates a plecat din încăpere. Femeia m-a privit fix.

– Ține minte clipa asta. Pentru că în momentul ăsta ți-ai distrus sufletul. Sufletul tău e blestemat. O să arzi în iad.

Apoi a luat-o la fugă către soțul ei și, ghemuindu-se la pieptul lui, a izbucnit într-un hohot de plâns.

În America, doar câteva state permit condamnăților la moarte să își aleagă singuri metoda de execuție. În Virginia, ei trebuie să decidă între injecție letală și electrocutare. Perdelele s-au dat la o parte, lăsând să se vadă nu o targă, ci un scaun greu de stejar, cu curele în dreptul brațelor, picioarelor și pieptului.

Doi ofițeri au intrat în încăperea unde era pusă în aplicare pedeapsa capitală. Gardianul Yates i-a urmat și a privit cum superiorii săi deschid singura ușă care ducea către camera destinată execuției.

Un bărbat ras în cap, puțin trecut de patruzeci de ani a ieșit din celulă. Era înalt și slab și părea ușor sedat. Nu s-a uitat la scaunul electric, ci spre noi, prin fereastră.

Michael „Mikey“ Edgerton s-a îndreptat de spate, cât era de înalt, iar apoi a pășit, de bunăvoie, către scaunul electric, ca și când ar fi acceptat cu bucurie ceea ce urma să se întâmple.

– Mamă, tată, Delilah, Pete și Joe, știți de ce am ales scaunul electric? a întrebat Edgerton, vorbind la interfon. Apoi s-a așezat pe scaun, a râs și m-a privit direct în ochi. Nu vreau să plec de aici ca un copil care se duce să facă nani. Vreau ca Alex Cross, și Sampson, și toți cei care au pus la punct înscenarea asta să vadă cum îmi iese fum din cap și cum mi se crapă pielea de pe brațe și de pe picioare de la fulgerul care o să fie trimis prin trupul meu, deși sunt absolut nevinovat.

Mama lui, fratele mai mare și sora lui au început să plângă. Doar tatăl și fratele său mai mic au rămas împietriți.

– Tu ai făcut-o! a strigat la el, de pe scaunul de lângă noi, o femeie între două vârste, care purta blugi și un hano-rac cu emblema Georgia Tech. Furioasă, femeia s-a ridicat în picioare: Tu ai făcut-o și meriți asta! Sper ca atunci când vor trage de manetă să te sfărâmi în bucăți, ticălosule!

CAPITOLUL 2

LUI MIKEY EDGERTON i s-a îndeplinit ultima dorință macabră. Nu mai văzusem vreodată pe cineva murind pe scaunul electric, și când corpul condamnatului a fost străbătut de două mii de volți, și eu, și Sampson am fost atât de cutremurați, încât de-abia ne-am putut ridica în picioare după ce Edgerton a fost pronunțat mort, iar cortina a coborât peste viața lui.

Am ieșit din camera martorilor, încercând s-o ignorăm pe mama lui Edgerton, care pendula între colaps emoțional și furie orarbă.

- O să am grijă să fiți amândoi distruși pentru asta! a strigat ea, la un moment dat. Cu ultimul cent pe care o să-l am, o să mă asigur că veți sta amândoi pe scaunul ăla pentru ce i-ați făcut fiului meu!

A trebuit să asistăm la această reacție și la replicile furioase ale rudelor victimelor lui Edgerton până când ultima poartă de oțel s-a trântit în urma noastră și am ieșit din penitenciar, în ceața și în ploaia mărunță de afară.

Câteva clipe mai târziu au apărut și membrii familiei Edgerton, îndreptându-se către o limuzină care îi aștepta. Am luat-o în direcția opusă, spre mașina de poliție cu care venisem acolo.

- Domnule doctor Cross? Domnule detectiv Sampson?

M-am răsucit pe călcâie, așteptându-mă să dau de o jurnalistă care să îmi vâre microfonul în față. În schimb am văzut-o pe Crystal Raider, femeia cu hanorac, al cărei chip, frământat de neliniști și gânduri, părea o mare agitată de furtună.

- A făcut asta ca să ne tortureze, a spus ea. Să înfigă cuțitul în noi după tot ce i-a făcut surorii mele și celorlalți.

- Așa este, am spus eu. Și a reușit.

Crystal a săltat capul sfidător.

- Poate. Dar cred că, oriunde s-ar afla, Kissy a mea se gândește că a fost un lucru bun că el a sfârșit în felul ăsta. Și pariez că și celelalte fete cred asta.

- Mergi acasă acum, am șoptit. Încearcă să o regăsești pe Kissy în fiul ei și fă în așa fel încât aceste amintiri urâte să nu te tulbure prea des.

La auzul cuvintelor mele, femeia a început să plângă și ne-a îmbrățișat pe amândoi.

- Vă mulțumesc că i-ați luat apărarea, domnule doctor Cross, detectiv Sampson. Niciunul dintre voi nu a judecat-o vreodată și vă sunt recunoscătoare pentru asta.

- Și dansatoarele la bară sunt oameni, a spus Sampson. Oameni buni. Ca sora ta.

A schițat un zâmbet, fără să se oprească din plâns, apoi ne-a făcut un semn moale cu mâna și s-a îndreptat spre o camionetă cu număr de Florida, care o aștepta.

Drumul de trei ore spre nord a fost tăcut și încordat, căci amândoi am rămas pierduți în gândurile noastre.

De-abia când ne apropiam de Washington, DC, ploaia s-a oprit. Sampson și-a dres glasul.

– Alex, nu mă așteptam la asta, a spus el, cu o voce răgușită.

– Niciunul dintre noi nu se aștepta. Cu excepția lui Edgerton, am spus eu, suprimându-mi un fior.

Prietenul meu de-o viață m-a privit.

– Alex, în momentul ăsta nu știi dacă ar trebui să fiu mulțumit că justiția și-a spus cuvântul sau să mă rog pentru păcatele mele.

Am simțit că mi se strânge stomacul, dar am alungat acea senzație neplăcută și am spus:

– Mikey Edgerton le-a ucis pe cele opt femei și poate nu doar pe ele. Nu am niciun dubiu în privința asta.

A urmat o pauză lungă în timp ce Sampson a ieșit de pe autostrada 95, intrând pe șoseaua de centură și luând-o spre casa mea, situată pe Fifth Street, în sud-estul orașului.

– Nici eu nu am dubii, a spus Sampson în cele din urmă. Și totuși mă gândesc...

Am înghițit cu greutate. Înainte să pot răspunde, telefonul mi-a sunat în buzunar. L-am scos, am văzut un număr cunoscut și am răspuns.

– Cross la telefon, am spus eu. Ce faci, șefa?

– Asta ar trebui să te întreb eu pe tine, a zis comandantul brigăzii de detectivi din cadrul Poliției Metropolitane, Bree Stone, nimeni alta decât soția mea. Dar nu am timp și nici tu nu ai.

M-am îndreptat de spate și am spus:

– Ce se întâmplă?

Mi-a dat o adresă din Friendship Heights și mi-a cerut să mă duc acolo imediat. Apoi mi-a explicat și de ce, iar amăreala care îmi zăbovea în stomac a devenit cea mai

rea formă de greață, acel gust teribil pe care îl simți în gât chiar înainte să-ți iei rămas-bun de la tot ce ai mâncat peste zi.

– Am pornit într-acolo, am spus eu și am închis.

– Care-i treaba? m-a întrebat Sampson.

– John, am șoptit eu, cu un glas răgușit. Oare ce Dumnezeu am făcut?

CAPITOLUL 3

AM MERS SPRE FRIENDSHIP HEIGHTS, la marginea dinspre nord-vest a orașului, Sampson a parcat mașina pe Forty-First Street, după care amândoi am alergat pe trotuar, către Harrison Avenue, unde o mașină de poliție cu girofarul pornit se afla în fața unei bariere.

– Care dintre ele este? l-a întrebat Sampson pe ofițerul de patrulă.

– A treia din dreapta, domnule. Sunt deja câțiva polițiști în civil acolo.

– Și îmi imaginez că vor mai veni și alții, am spus, ocolind bariera și îndreptându-mă spre o casă cenușie în stil Craftsman, cu o curte îngrijită și dubița de la medicină legală parcată în față.

În curte erau trei ofițeri în uniformă și doi în civil, pe care i-am recunoscut a fi Owen Shank și Deana Laurel, detectivi novici de la Serviciul Omoruri.

Cei doi tocmai stăteau de vorbă cu două femei de aproape patruzeci de ani, care erau foarte tulburate. Laurel ne-a văzut, s-a scuzat și a venit spre noi. Ne-a spus că cele două femei, Patsy Phelps și Anita Kline, erau vecine cu familia Nixon, proprietara casei în stil Craftsman. Capul familiei, Gary Nixon, era un avocat de succes la

Washington. Domnul Nixon își luase cei doi copii mici într-o excursie de patru zile, să își vadă mama bolnavă în San Diego. Katrina, femeia cu care era căsătorit de cincisprezece ani, avea un cabinet de logopedie foarte solicitat și de aceea nu putuse veni cu ei.

– Femeile ne-au spus că soții Nixon țineau neapărat să vorbească de două ori pe zi, indiferent unde se aflau, m-a informat detectivul Laurel. Așa că, atunci când doamna Nixon nu a răspuns la telefon în dimineața asta și nici în seara asta, domnul Nixon le-a sunat pe doamnele Phelps și Kline și le-a rugat să meargă și să vadă ce se întâmplă...

Detectivul Shank s-a apropiat și a întrerupt-o.

– Îmi cer scuze că intervin, domnilor, dar sunteți siguri că este în regulă să vă aflați aici? Vreau să spun... nu este un fel de conflict de interese?

– Am primit ordin să fim aici, spuse Sampson. Du-ne înăuntru.

Lui Hank, un tip dur și înalt, care servise pe vremuri într-o unitate de recunoaștere a Infanteriei Marine, nu îi plăcea situația, dar știa că ordinul trebuie respectat.

– Am înțeles, mergeți drept înainte, domnule.

Detectivul Laurel s-a întors să continue discuția cu cele două vecine, iar eu l-am urmat pe Shank înăuntru. Casa era mobilată și decorată de un brand scump și era ticsită de jucării.

Shank ne-a raportat că nu existau semne că ușa de la intrare ar fi fost forțată și, deși în casă era dezordine, cum ar fi fost și de așteptat în cazul unei familii cu copii, nu existau indicii că aici s-ar fi dat o luptă. Am pășit pe un hol scurt, până la o bucătărie cum numai în reclamele la preparate fine mai vezi.